

Data publikacji: 12-04-2012

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 11 kwietnia 2012 r.

Druk nr 92

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Na podstawie art. 84 ust. 1 Regulaminu Senatu my, niżej podpisani senatorowie,
wnosimy projekt uchwały

**w 30. rocznicę utworzenia Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej
NSZZ „Solidarność”.**

Do reprezentowania nas w dalszych pracach nad tym projektem uchwały upoważniamy
senatora Józefa Piniora.

- (-) Józef Pinior
- (-) Jan Rulewski
- (-) Grażyna Sztark
- (-) Michał Wojtczak
- (-) Jan Wyrowiński

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia

w 30. rocznicę utworzenia Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej
NSZZ „Solidarność”

22 kwietnia 1982 roku, na spotkaniu, przywódcy konspiracyjnej Solidarności uzgodnili zasady i sposób koordynacji swoich działań w kraju i za granicą. Misją TKK było utrzymanie Solidarności jako najważniejszej instytucji niezależnego, samorządnego społeczeństwa, które swą potrzebę wolności mogło przez wiele lat realizować tylko przez aktywność w podziemiu. Fundamentem pozostawała solidarnościowa strategia walki bez przemocy. Strategicznym celem, było odzyskanie możliwości legalnego działania. Efektem, niezależne kadry w chwili odradzania się demokracji i wolnego rynku.

Dzisiaj Senatorowie, świadomi, że Solidarność jest źródłem odrodzenia niepodległej Rzeczypospolitej, przekazują słowa szacunku wszystkim, którzy swoją podziemną aktywnością zachowali siłę i znaczenie Solidarności. Nie wahamy się nazwać solidarnościowej konspiracji Wielką. Na tę Wielkość składają się setki tysięcy obywateli angażujących się w strajki, manifestacje, pomoc aresztowanym i internowanym, w ochronę ich rodzin, zaangażowanych w druk i kolportaż niezależnych pism i książek. Ta Wielkość to także zaangażowanie i wsparcie obywateli Europy i Świata w obronie misji i wizji Solidarności. Przyjmijcie za to słowa uznania i podziękowania od Senatu RP. Jesteście dla nas współtwórcami Ruchu Solidarności, który wyznaczył nowe drogi dochodzenia do demokracji i wolnego społeczeństwa.

Droga, którą wyznaczyło dziedzictwo Solidarności, pozwoliła naszej Ojczyźnie zająć godne miejsce we wspólnocie wolnych narodów. Kulturowanie tego dziedzictwa, pamiętanie o nadziejach i wartościach "Solidarności", która powstała jako rzecznik pluralizmu, tolerancji i szacunku dla godności każdego człowieka, pozostaje dla nas trwale obecnym wyzwaniem i obowiązkiem.

Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

UZASADNIENIE

Wprowadzenie 13 grudnia 1981 roku stanu wojennego postawiło pod znakiem zapytania dalsze istnienie „Solidarności”. Mogła ona obumrzeć, jak obumierały niepodległościowe insurekcje wraz z klęską militarną. Mogła wejść na drogę przemocy, co potwierdza spontaniczna akcja zdobycia broni, przeprowadzona przez młodych ludzi w pierwszych dniach stanu wojennego. Stosowanie przemocy, walka zbrojna była obecna w wielu krajach ówczesnej Europy. Na tym tle pokojowa rewolucja Solidarności pojawiła się jako wielka szansa i zarazem wzór na zwycięstwo, w którym programowo rezygnuje się z użycia siły, zaś za oręż bierze się Prawa Człowieka. Solidarność była więc nie tylko naszą nadzieją na zmianę, była wzorem i nadzieją całej Europy na pokojowe rozwiązanie konfliktów. Fali aresztowań i internowania uniknęło zaledwie kilkunastu znanych w skali kraju przywódców. Ich decyzje miały przesądzić o strategii i taktyce walki w warunkach konspiracji. Wzorem dla konspiracyjnego kierownictwa była strategia Opozycji Demokratycznej lat siedemdziesiątych oraz doświadczenia ruchów dysydenckich w pozostałych krajach ówczesnego bloku Sowieckiego. Sformułowano i utrzymano strategię budowania „społeczeństwa niezależnego”. Ta zmuszona i mało spektakularna droga miała jedną wielką cechę i zaletę, przygotowywała kadry do rządzenia państwem i zarządzania jego administracją na czas wolności. Ta droga pozwoliła zarazem ograniczyć ofiarę cierpienia, krwi i życia.

W konspirację zaangażowało się kilkaset tysięcy obywateli. Obok konspiracji czasu II Wojny Światowej, to największa konspiracja w dziejach naszego kraju. Zarazem zasięg działań i ich ranga daleko wykraczały poza granice kraju. W każdym kraju europejskim, w wielu krajach świata powstały Komitety wspierające naszą konspirację. Wypełniały rolę ambasadorów naszego ogólnonarodowego ruchu. Swoje zadanie promocji Polski wypełnili znakomicie. Pokazali kraj, który choć pod sowiecką kontrolą, był krajem wolnych obywateli. Solidarność na wszystkich kontynentach jest znana i utożsamiana z sukcesem w walce o wolność, z sukcesem w transformacji ustroju państwa, gospodarki, z wysoką kulturą życia publicznego. Solidarność pozostaje wzorem dla obywateli krajów pod dyktatorskimi rządami.

Solidarność stała się też ważną częścią życia wielu obywateli krajów Unii Europejskiej. Organizowali pomoc humanitarną, techniczną, wsparcie polityczne, manifestacje. Za tymi działaniami stała sympatia opinii publicznej. W ten sposób budowali zaufanie i solidarność obywateli ponad granicami ich własnych krajów. Odnieśli sukces. Ta zbudowana przez nich atmosfera wzajemnej empatii ułatwiła otwarcie granic. Czas otwierania

granic, to czas gospodarczej i cywilizacyjnej prosperity. W ten sposób wprowadzili Solidarność w poczet idei i ruchów, które budują współczesną Europę. Po raz pierwszy bieg zdarzeń zaczęły wyznaczać nie wojny, ale „Okrągłe Stoły”, „Aksamitne Rewolucje”, „Zburzone Mury”. Uchwała Senatu to proces wydobywania z cienia, a częstokroć i zapomnienia tego okresu historii Polski, kiedy musiała konkurować nie tylko z różnymi koncepcjami walki konspiracyjnej, ale i różnymi koncepcjami politycznymi. Nadanie odpowiedniego znaczenia temu okresowi, to zadośćuczynienie i uhonorowanie wszystkich, którzy złożyli ofiarę cierpienia, zdrowia i życia. To uznanie i podkreślenie, że zagraniczna pomoc Solidarności to dla nas piękny czas budowania europejskiej wspólnoty.

.....

Tłoczono z polecenia Marszałka Senatu

.....